

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14CoCsp/22/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122203424
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Lajoš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8122203424.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Lajoša a členov senátu Andreja Radomského a JUDr. Kataríny Krochtovej v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, C. XX/XX, XXX XX D., právne zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448, proti žalovanému: XXX.E., A., F. B. X, XXX XX E., G.: XX XXX XXX, právne zastúpená: Sedlačko & Partners, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava- mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 853 186, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 29Csp/52/2022-248 z 15.02.2023, jednomyseľne takto

rozhodol:

Žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania a dovolacieho konania právo.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 29Csp/52/2022-248 zo dňa 15.02.2023 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) rozhodol tak, že cit.:

„I. Z a m i e t a žalobu o určenie, že úver zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere H. I. č. XXXXXXXXXXXX J. F. XX.XX.XXXX je bezúročný a bez poplatkov a o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 168,04 Eur s prísl.

II. Vo vzťahu k výroku I. p r i z n á v a žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej.

III. U r č u j e , že zmluvná podmienka v Zmluve o spotrebiteľskom úvere H. I. K. XXXXXXXXXXXX, J. F. XX.XX.XXXX, uvedená v časti 4. Práva a povinnosti zmluvných strán, bod 4.4, v znení: „, V prípade ak Dlžník nepreukáže použitie prostriedkov z Úveru v zmysle bodu 4.1 ZoÚ do 15 dní od požiadania zo strany Banky je Banka oprávnená od Dlžníka požadovať zmluvnú pokutu vo výške 15,- Eur mesačne (ďalej len „Zmluvná pokuta“). Nárok na Zmluvnú pokutu vzniká nasledujúci mesiac po jej nárokaní u Dlžníka zo strany Banky a uplatňuje sa za každý mesiac, ktorý Dlžník nesplní svoju povinnosť splatiť predchádzajúci/-e Závazok/-y. Banka má nárok na Zmluvnú pokutu len po dobu trvania porušenia uvedenej povinnosti, to znamená do uhradenia predchádzajúceho/-ich Závazku/-ov maximálne však môže vzniknúť nárok na Zmluvnú pokutu za dobu 12 mesiacov, odo dňa vzniku nároku na Zmluvnú pokutu. “, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

IV. Vo vzťahu k výroku III. p r i z n á v a žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej.“

2. Svoje rozhodnutie právne oprel o § 7 ods. 1, 17, 19, 20, 21, 24, 29 a 31, § 9 ods. 2, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu 15.04.2019 (ďalej len „ZoSÚ“), § 53 ods. 1 a 4, § 53a ods. 1, 2 a § 54 ods. 1 Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), § 255 ods. 1 a 2, § 262 ods. 1 až 3, § 298 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

3. V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že sa nemožno stotožniť s argumentáciou žalobkyne o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere H. I. K. XXXXXXXXXXXX J. XX.XX.XXXX pre absenciu obligatórnej náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. d), h) ZoSÚ. Za rovnako nedôvodnú považoval aj argumentáciu žalobkyne o nesplnení podmienky odbornej starostlivosti zo strany žalovaného. Vo vzťahu k žalobnému nároku o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky sa súd prvej inštancie pridržal právneho názoru Krajského súdu v Prešove, vysloveného v rozhodnutí sp. zn. 5CoCsp/37/2022 zo dňa 15.11.2022 a v tejto časti žalobe vyhovel.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol samostatne vo vzťahu k nárokom na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a vydanie bezdôvodného obohatenia tak, že úspešnému žalovanému voči neúspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a samostatne o nároku na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky tak, že úspešnej žalobkyni voči neúspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

5. Proti tomuto rozsudku, a to ohľadne výroku I. o zamietnutí žaloby a súvisiacemu výroku II. o trovách konania podala odvolanie žalobkyňa namietajúc nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie. Zotrvala na názore, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi stranami sporu neobsahuje obligatórne náležitosti, akými sú doba trvania zmluvy a predpoklady pre výpočet RPMN, že žalovaný nezisťoval náklady žalobkyne na zabezpečenie jej základných životných potrieb a že nedôsledne zistil aj ďalšie jej výdavky, teda nekonal s odbornou starostlivosťou, pretože jej bonitu riadne neskúmal. V nadväznosti na prezentované odvolacie námietky podnecovala podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania, s otázkou ktorú konkretizovala. Napadnutý rozsudok preto navrhla zmeniť, t. j. vyhovieť aj žalobnému nároku na určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a o vydanie bezdôvodného obohatenia a zároveň jej priznať náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. Proti tomuto rozsudku, a to ohľadne výroku III. ako aj súvisiacemu výroku IV. podal odvolanie aj žalovaný namietajúc voči nemu nesprávne právne posúdenie veci. Vo svojom odvolaní poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa dobrovoľne predčasne splatila celý zostatok úveru mimoriadnou splátkou, čím jej dlh splnením zanikol, a preto podanie predmetnej žaloby po takmer dvoch rokoch od splatenia úveru sa mu javí ako špekulatívne. Napadnutý rozsudok navrhol zmeniť, žalobu zamietnuť a žalovanému voči žalobkyni priznať nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

7. K odvolaniu žalobkyne sa podaním z 28.03.2023 vyjadril žalovaný. Z procesného hľadiska označil podané odvolanie za vadné, pretože v odvolaní neoznačila žiaden odvolací dôvod, a teda jej odvolanie je potrebné odmietnuť. Odvolanie žalobkyne označila za nedôvodné aj z hmotnoprávneho hľadiska a za neopodstatnený považovala aj návrh na začatie prejudiciálneho konania. Napadnutý rozsudok navrhla potvrdiť ako vecne správny, pričom si v ňom uplatnila voči žalobkyni aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

8. K odvolaniu žalovanej sa podaním z 28.03.2023 vyjadrila žalobkyňa. Napadnutý rozsudok označila čo do nároku na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky za dostatočne odôvodnený. Napadnutý rozsudok navrhla vo výroko III. a IV. potvrdiť ako vecne správny, zároveň si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

9. K vyjadreniu žalobkyne podal žalovaný odvolaciu repliku, v ktorej rozviedol dôvody, pre ktoré považuje predmetnú zmluvnú podmienku za prijateľnú. V ostatnom zotrval na v predchádzajúcom konaní prezentovaných vyjadreniach a odvolacích návrhoch.

10. O odvolaniach sporových strán odvolací súd voči napadnutému rozsudku rozhodol rozsudkom č. k. 5CoCsp/17/2023 – 338 zo dňa 23.03.2024 tak, že ho v celosti potvrdil (výrok I.) a stranám sporu súčasne nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (výrok II.).

11. Uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/158/2024 z 30.09.2025 bol výrok II. rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5CoCsp/17/2023 z 21. marca 2024 o trovách odvolacieho konania zrušený a vec bola v zrušenom rozsahu vrátená tomuto súdu na ďalšie konanie. Súčasne bolo zrušené aj uznesenie Okresného súdu Prešov z 02. júla 2024 sp. zn. 29Csp/52/2022 a uznesenie Okresného súdu Prešov z 31. júla 2024 sp. zn. 29Csp/52/2022.

12. V odôvodnení uznesenia sp. zn. 5Cdo/158/2024 z 30.09.2025 Najvyšší súd SR uviedol nasledovné, cit.: „17. Východiská uvedené v bodoch 13 až 15 tohto uznesenia platia aj na rozhodovanie o náhrade trov odvolacieho konania (viď § 396 CSP). Odvolateľky v odvolaniach vyslovili nespokojnosť so spôsobom rozhodnutia o nárokoch, ktoré boli ako samostatné vymedzené už žalobným petítom; tento charakter podanými odvolaniami nestradali. Pokiaľ ich odvolací súd za samostatné nároky nepovažoval, takýto procesný postup predchádzajúci rozhodnutiu o náhrade trov odvolacieho konania nebol správny v rozsahu predstavujúcom porušenie práva žalovanej na spravodlivý proces. Vo vzťahu k vyjadreniu žalobkyne k dovolaniu treba uviesť, že z obsahu žaloby ani zo žiadneho následného vyjadrenia žalobkyne nevyplýva, že sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia len v prípade, ak súd určí, že posudzovaný úver je bezúročný a bez poplatkov.

18. V dovolaní žalovaná v spojení s pravidlami rozhodovania o náhrade trov konania namietla aj prekvapivosť výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania. Princíp predvídateľnosti súdneho rozhodnutia je považovaný za komponent princípu právneho štátu, osobitne princípu právnej istoty. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, vo vzťahu ku ktorým nemá strana sporu možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné (viď aj uznesenie najvyššieho súdu z 21. marca 2018 sp. zn. 7Cdo/1/2018). Dovolačný súd uvádza, že z odôvodnenia a obsahu rozhodnutia odvolacieho súdu o náhrade trov konania vyplýva, že odvolací súd považoval pre rozhodnutie za určujúce ustálenie pomeru úspechu strán v odvolacom konaní nezohľadňujúc samostatný charakter uplatnených nárokov, ktorý ale súd prvej inštancie posudzoval, a tak je zrejmé, že odvolací súd posúdil otázku nároku na náhradu trov konania odlišne od súdu prvej inštancie založiac rozhodnutie na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, pričom tieto iné právne závery boli pre rozhodnutie veci rozhodujúce. V okolnostiach preskúmvanej veci postup odvolacieho súdu vo vzťahu k namietanej tzv. prekvapivosti rozhodnutia o náhrade trov konania odvolacieho súdu vykazuje znaky namietaného nesprávneho procesného postupu vyplývajúceho z § 420 písm. f) CSP.

19. Žalovaná v dovolaní tvrdila aj porušenie svojho práva na spravodlivý proces nedostatočným odôvodnením výroku o náhrade trov konania v rozhodnutí odvolacieho súdu. Dovolačný súd konštatuje, že odôvodnenie dovolaním napadnutého výroku rozsudku odvolacieho súdu spĺňa všetky zákonné kritériá v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolacie argumenty žalovanej dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP možno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom. Dovolačný súd považuje za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia musí dať odpoveď len na tie odvolacie námietky, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). Odvolací súd v 62. až 64. bode odôvodnenia rozsudku dostatočne jasne a zrozumiteľne vysvetlil, podľa ktorej právnej úpravy (§ 396 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP) pri rozhodovaní o náhrade trov konania postupoval aj ako dospel k záveru, že žiadna strana sporu nebola v odvolacom konaní úspešná (úspech žalovanej vo výrokoch I., II. prvoinštančného rozsudku, úspech žalobkyne v jeho výrokoch III. a IV.). Žalovaná preto nemôže dôvodne a opodstatnene namietat, že jej odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces.“

13. Keďže rozsudok odvolacieho súdu č. k. 5CoCsp/17/2023-338 z 21.03.2024 bol Najvyšším súdom SR v dovolacom konaní zrušený iba vo výroku II. o trovách konania, odvolací súd opätovne pristúpil k rozhodnutiu o trovách odvolacieho konania, pričom s ohľadom na § 453 ods. 3 CSP sa stali predmetom tohto rozhodovania aj trovy dovolacieho konania, nakoľko vec bola vrátená odvolaciemu súdu a nie súdu prvej inštancie.

14. Z odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu vyplýva, že dôvodom zrušenia rozsudku odvolacieho súdu vo výroku II. jeho rozhodnutia o trovách odvolacieho konania je nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý vydal tzv. prekvapivé rozhodnutie, keďže posúdil otázku nároku na náhradu trov konania odlišne od súdu prvej inštancie založiac rozhodnutie na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, pričom tieto iné právne závery boli pre rozhodnutie veci rozhodujúce. Správnosť samotných záverov a právnych úvah odvolacieho súdu ako aj ich preskúmateľnosť Najvyšší súd SR nespochybnil.

15. Odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí aplikoval ust. § 255 ods. 2 CSP na rozdiel od súdu prvej inštancie, ktorý aplikoval ust. § 255 ods. 1 CSP. Za situácie, keď sa použitím ust. § 255 ods. 2 CSP zaoberal Najvyšší súd SR, pričom k jeho použitiu sa vyjadrili aj strany sporu v rámci dovolacieho konania, odvolací súd nevzhladol dôvod na postup podľa ust. § 382 CSP s ohľadom na závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo 1/2019: „Postup odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 382 CSP sa týka výlučne hmotnoprávneho posúdenia a prichádza do úvahy v prípade, ak odvolací súd dospeje k záveru, že žalovaný nárok treba posúdiť podľa iného právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, alebo síce podľa toho istého právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, ale podľa iného ustanovenia. Zároveň musí byť „nové“ ustanovenie právneho predpisu pre vec rozhodujúce. O „nové“ ustanovenie právneho predpisu nejde vtedy, ak už bolo predmetné ustanovenie aplikované v skoršom štádiu konania, napr. v skoršom rozhodnutí súdu prvej inštancie (zrušenom na základe použitia opravných prostriedkov), alebo ak jeho možná aplikácia bola posudzovaná v predchádzajúcom kasačnom rozhodnutí odvolacieho súdu. Rovnako nemožno dospieť k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé, ak pri svojom rozhodovaní použil iné ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu ako súd prvej inštancie, ak sa aplikácie tohto ustanovenia domáhala niektorá zo strán sporu, či už v priebehu prvoinštančného konania, alebo v odvolacom konaní, a druhá strana sporu mala procesnú možnosť sa k tomu vyjadriť.“

16. Vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania odvolací súd poukazuje na ust. § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. V danom prípade sa viedlo spojené konanie o viacerých nárokoch (veciach), pre ktoré okrem iného platia osobitné podmienky výpočtu výšky sadzby tarifnej odmeny advokáta za úkon právnej služby (por. § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov).

17. Pomer úspechu (miera úspechu) je základným meradlom pre nárok na náhradu trov. Ak mala strana plný úspech v spore, prizná sa jej celá náhrada trov konania. Ak žiadna zo strán nemala v spore plný úspech, má každá z nich úspech čiastočný, t. j. každá zo strán sporu (žalobca aj žalovaný) je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Ak mala strana úspech v spore len čiastočný, potom sa náhrada trov pomerne rozdelí. Aby čiastočný úspech založil nárok na čiastočnú náhradu trov konania, musí to byť prevažujúci úspech, teda, aby po porovnaní procesnej úspešnosti oboch sporových strán zostala ešte suma opodstatňujúca záver o prevažujúcom úspechu jednej zo strán sporu. Pomer rozdelenia náhrady trov konania zodpovedá pomeru víťazstva strany vo veci samej, zníženého o pomernú časť jej neúspechu. Pomer úspechu treba určiť vždy, ak má byť náhrada trov rozdelená, pričom sa určuje k celému predmetu konania (k tomu pozri: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1024-1035).

18. V súdenom prípade má odvolací súd za to, že aj keď súd prvej inštancie rozhodol o nárokoch na náhradu trov konania vo vzťahu k zamietnutej časti žaloby (výrok I.) a vo vzťahu k časti, ktorej bolo žalobe vyhovené (výrok III.) samostatne výrokmi II. a IV. napadnutého uznesenia, žiadne zákonné ustanovenie platného a účinného procesného predpisu nestanovuje, aby pri každom žalobnom nároku bolo samostatne rozhodnuté aj o nároku na náhradu trov konania. Naopak, s ohľadom na špecifiká odmeňovania advokátov pri spojení dvoch alebo viacerých vecí, ako aj s ohľadom na zásadu pomerného rozdelenia náhrady trov konania podľa úspechu tej-ktorej sporovej strany, je podľa odvolacieho súdu opodstatnené vždy pomer úspechu a neúspechu sporovej strany určovať k predmetu konania ako celku. Preto je vecne správne, aby o trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté jedným výrokom, v ktorom sa zohľadní miera úspechu strán sporu, nielen vo vzťahu k jednotlivým, no spoločne uplatneným nárokom, ale aj z hľadiska úspechu jednotlivých odvolateľov v odvolacom konaní. Každý z odvolateľov totiž rozsudok súdu prvej inštancie napadol len čiastočne a obidvaja odvolatelia boli ohľadne svojich

odvolaní procesne neúspešní. Pokiaľ žalobkyňou podané odvolanie smerovalo proti výrokom I. a II. prvoinštančného rozsudku, pričom v tejto časti odvolacieho konania žalobkyňa nebola procesne úspešná, úspech v rámci odvolacieho konania je možné pričítať žalovanému. Pokiaľ však odvolanie podané žalovaným smerovalo proti výrokom III. a IV. prvoinštančného rozsudku, no žalovaný v tejto časti odvolacieho konania úspešný nebol, tento úspech zase bolo možné pričítať žalobkyni. Za týchto okolností, na ktoré odvolací súd prihliadal už vo svojom skoršom rozsudku sp. zn. 5CoCsp/17/2023 z 21.03.2024, a teda s úvahami, s ktorými sa už mali možnosť sporové strany pred vydaním tohto rozhodnutia odvolacieho súdu oboznámiť (pričom tieto boli aj predmetom právneho posudzovania Najvyšším súdom SR v jeho uznesení sp. zn. 5Cdo/158/2024 z 30.09.2025, ktoré im bolo taktiež pred vydaním tohto rozhodnutia doručené), odvolací súd dospel k záveru, že spravodlivému rozhodnutiu o trovách odvolacieho konania zodpovedá rozhodnutie v zmysle § 255 ods. 2 druhá časť vety CSP, t. j. že žiadna zo sporových strán nemá v odvolacom konaní právo na náhradu týchto trov. Podľa názoru odvolacieho súdu, rozhodnutie o trovách odvolacieho konania totiž musí zohľadňovať úspech alebo neúspech strán sporu v priebehu odvolacieho konania ohľadne toho, čo bolo jednotlivými odvolaniami uplatňované v odvolacom konaní.

19. Pokiaľ ide o trovy dovolacieho konania, v súdenom prípade je nepochybné, že dôvodom úspechu žalovaného v dovolacom konaní bolo zistenie dovolacieho súdu o porušení práva na spravodlivý proces odvolacím súdom, teda chyba v procesnom postupe, spočívajúca v tzv. prekvapivosti rozhodnutia o náhrade trov konania odvolacieho súdu, keď uvedený postup podľa názoru Najvyššieho súdu SR vykazoval znaky vady v zmysle § 420 písm. f) CSP. V takom prípade by izolované prihliadanie len na výsledok dovolacieho konania bez ohľadu na definitívny výsledok sporu (v ňom žalovaný v konečnom výsledku úspešný nebol) nezodpovedalo elementárnym kritériám spravodlivosti a viedlo by k nespravodlivým dôsledkom spočívajúcimi v priznaní nároku na náhradu trov konania inak celkovo v konaní neúspešnej procesnej strane. Podľa názoru odvolacieho súdu by takéto rozhodnutie - priznanie náhrady trov konania procesnej strane, ktorá nebola v konaní plne, ani prevažne úspešná, museli odôvodňovať špecifické okolnosti prípadu, vo svetle ktorých by bolo možné považovať rozhodnutie o priznaní dovolacích trov procesnej strany, ktorá nebola v konaní napokon úspešná, za spravodlivé, čo však nie je súdený prípad. Na podporu tohto záveru odvolací súd poukazuje na právne závery vyplývajúce z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6CdoPr/4/2025 z 27.05.2025, sp. zn. 3Cdo/74/2024 z 25.06.2025, či sp. zn. 9Cdo/4/2025 z 20.08.2025 vydaných v poslednom období. Podľa týchto záverov, z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 453/2019 nevyplýva povinnosť súdov vždy samostatne rozhodovať o trovách dovolacieho konania, ide skôr o výnimočnú možnosť, pri ktorej je vždy potrebné brať zreteľ na zásadu úspechu v spore, vyjadrenú v ustanovení § 255 ods. 1 a 2 CSP, keď procesný úspech sa spravidla určuje vo vzťahu k predmetu sporu.

20. Vyššie opísané okolnosti vyplývajúce z procesnej situácie v tejto veci a dané charakterom tohto konania odôvodňujú, aby žalovanému, ktorý bol v predchádzajúcom dovolacom konaní síce formálne úspešný, ale v odvolacom konaní úspešný nebol, nebola priznaná náhrada trov predchádzajúceho dovolacieho konania. Žalobkyni zároveň nárok na náhradu trov dovolacieho konania nevznikol, keďže z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR nebolo možné vyvodiť jej úspech v dovolacom konaní. Berúc do úvahy uvedené, odvolací súd aj vo vzťahu k trovám dovolacieho konania nepovažoval za spravodlivé ich náhradu žalovanému priznať, z dôvodu ktorého súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá na ich náhradu právo.

21. Toto rozhodnutie bolo senátom odvolacieho súdu prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).